

Wandelen in Christus!

Liturgiesuggesties:

Gezang 288:1, 5 en 7
Schriftberijming 40:1, 4 en 5
Psalm 145:5
Colossenzen 1:24-2:15
Psalm 145:2
Zingende Gezegend 90
Psalm 67:1
Psalm 67:2

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongelui,

Wandelen is een heerlijke bezigheid.

Vooral in het voorjaar, wanneer alles in de natuur op z'n mooist is.

Het is beslist de moeite waard om er van tijd tot tijd eens uit te breken voor een wandeling.

Dat geeft een enorm stuk ontspanning.

Al wandelend komt een mens tot rust.

Je kunt de dingen om je heen echt op je laten inwerken.

Waar je anders aan voorbijraast valt ineens op.

Een grutto scherend over het groene gras ... roept zijn eigen naam.

Een rietzanger verscholen tussen slanke stengels ... fluit het hoogste lied.

Een treurwilg die weelderig over het water heen hangt ... werpt zijn schaduw over een nest jonge kluten.

Dat zijn dingen waarvan je kunt genieten.

Dingen die je doen op-ademen.

Het is vooral fijn om sámen te wandelen.

Met een vriend, vriendin, met je vrouw, met je kinderen.

Al lopend ontstaat er spontaan een gesprek.

Dingen waar je normaal niet zo gemakkelijk over praat, komen er dan vanzelf uit.

Je kunt je hart uitstorten en de zorgen waar je mee rondloopt ... eindelijk eens aan iemand kwijtraken.

Wat jammer, broeders en zusters, jongelui, dat het wandelen er vaak zo gemakkelijk bij inschiet.

Dat geldt voor verreweg de meeste mensen vandaag.

Tallose dingen vragen de aandacht, zodat je aan wandelen niet meer toekomt.

We worden geleefd en we hollen van het één naar het ander.

Daardoor ontgaat ons veel en missen we de weldaad die er van het wandelen kan uitgaan.

*

Wandelen heeft volgens de apostel Paulus blijkbaar ook alles te maken met het geloof, met het geestelijke leven.

Wie z'n Bijbeltje leest, merkt hoe opvallend vaak het woord 'wandelen' daarin voorkomt.

Van Henoch lezen we dat hij wandelde met God (Gen. 5: 24).

Abraham, die in de Bijbel de vriend van God genoemd wordt, krijgt de opdracht om voor Gods aangezicht te wandelen en oprecht te zijn (Gen 17: 1).

En de profeet Micha vraagt zijn volksgenoten indringend: "Wat eist de HERE anders van u dan ootmoedig te wandelen met uw God (Micha 6:8)?"

Herhaaldelijk keert dat woord 'wandelen' in het Oude Testament terug.

En in het Nieuwe Testament is dat niet anders.

Met grote kracht en klem klinkt daar de vermaning om te wandelen door de Geest (Gal. 5:25).

En in Romeinen 6 vers 4 komen we het appèl tegen om te wandelen in het geloof en in nieuwheid van het levens.

Telkens weer dat wandelen.

Het is in de Bijbel het beeld van onze levensgang, van onze manier van leven.

Aan iemands 'wandel' kun je zien, wie hij is en hoe hij leeft.

Wat de bron, de richting en het doel van zijn leven zijn.

*

Wandelen in Christus!

Het is, broeders en zusters, toch wel heel bijzonder dat de apostel Paulus - vanuit de gevangenis - een brief kan schrijven aan de gemeente te Colosse.

En dat Paulus aan die gemeente kan schrijven, ... dat hij gehoord heeft van hun geloof in Christus Jezus.

Dat zij Hem, de Zoon van Gods liefde, hebben aanvaard in hun leven als Redder en Heiland.

En dat er zó een gemeente van Christus Jezus is ontstaan.

En dan niet alleen in grote wereldsteden als Athene, Corinthe, Jeruzalem en Rome ...

Maar ook in de berglanden van Turkije, in zo'n achteraf stadje als Colosse.

De Bijbel vertelt ons dat overal waar het evangelie verkondigd wordt, het vrucht draagt.

Overal waar het evangelie wordt verkondigd, aanvaarden mensen Christus Jezus met hun hart.

Voortaan staat Hij in het middelpunt van hun leven.

In alles ... gaat het uiteindelijk om Hem!

Christus Jezus in het middelpunt, in het centrum van je leven.

Want God de Vader geeft in Hem - in de Zoon van zijn liefde - aan een mensheid - die balanceert op de rand van de afgrond - een Redder, een Heiland. Jezus: die ene naam onder de hemel, die redt van zonde en schuld.

Jezus: die door zijn offer aan het kruis de brug vormt naar God.

Jezus: die opgewekt wordt uit de dood, die hemelwaarts gaat, om straks op de wolken, naar deze vernieuwde aarde terug te komen.

Déze Jezus.

Waar Hij in het centrum in het middelpunt staat van ... de verkondiging, van catechese, van gesprekken tussen ouders en kinderen, van gesprekken onderling ... gebeurt het wonder, dat mensen - jonge mensen en oudere mensen - deze Zoon van Gods liefde gaan aanvaarden en als hun Here en Heiland.

En of dat nu gebeurt in Haarlem of in Hongkong, in Amsterdam of Amerika ... waar déze Jezus wordt verkondigd gebeurt het wonder dat door het werk van Gods Geest er een gemeenschap, een gemeente ontstaat.

*

Aanvaarden. Jezus aanvaarden.

Kan dat? Mag dat zomaar?

Er zijn mensen die daar best wel moeite mee hebben.

Ze zeggen dan: 'Zo gemakkelijk gaat dat niet.'

'Het geloof is toch geen broodje dat je even bij de bakker haalt?'

'Geloven is toch geen mensenwerk, niet iets dat je zelf wel kunt opbrengen?'

Iemand zei eens: 'Weet u waar ik zo bang voor ben dominee zo, vuurbang?'

Voor een gestolen Jezus.

Ik zou niet graag mezelf iets toe-eigenen wat me niet toekomt.

Dan zou ik me bedriegen voor de eeuwigheid en met een ingebeelde hemel ... de hel in gaan.'

Een gestolen Jezus? Een ingebeeld geloof?

Allemaal onzin?

Het geloof, broeders en zusters, jongelui is een geschenk van God.

Maar het is wel het geschenk waarmee we datgene wat God ons aanbiedt moeten aanvaarden.

Zoals de beloften van vergeving en van verzoening.

God biedt het ons aan.

Door middel van de verkondiging van het evangelie.

Maar dan moeten we wel die beloften wel willen aanvaarden, aannemen, ons toe-eigenen.

Voorbeeldje.

Examens achter de rug.

Even opgelucht adem halen. Binnenkort de uitslag?

Wat krijg je van je ouders voor je slagen?

Een nieuwe computer, een nieuwe fiets, rijlessen misschien?

Zo'n geschenk, zo'n kado moet je wel willen aannemen, aanvaarden.

Je vliegt toch je ouders om de hals om hen te bedanken voor het geweldige geschenk dat zij je hebben willen geven?

Zo is het ook met het geloof.

Da's niet iets van jezelf.

Dat is een kado van God.

De Heilige Geest opent je hart daarvoor.

Opent je hart voor de Zoon van Gods liefde, de Here Jezus Christus.

Dat is zo gebeurd in Colosse.

Dat gebeurt nog steeds vandaag de dag.

Ook hier vanmiddag in de kerk.

*

Maar ... 'waar God zijn kerk bouwt, bouwt de duivel er een kapelletje, een eigen kerkje naast.'

Da's een uitspraak van Maarten Luther.

In de gemeente van Colosse dreigt het gevaar dat allerlei wind van leer ... het prille geloof in Christus Jezus, ondermijnt.

Dwaalgeesten probeerden op een heel sluwe en geraffineerde manier de christenen daar in verwarring te brengen.

Ze zeiden zoiets als: 'Alles goed en wel.

Wat Epafraas verkondigd heeft is niet voldoende ... er moet nog wat bijkomen.

Je kunt - als je toch geloof gekomen bent - bijvoorbeeld niet zomaar ... alles meer eten en drinken.

En er zijn dagen, waarop de nieuwe maan aan de hemel staat, ... waar je terdege rekening mee moet houden.

En er zijn engelen ... die moet je vereren.

En als je vanuit 'de wereld' tot het christendom bent over gegaan, zul je je ook moeten laten ... besnijden.'

Op die manier, broeders en zusters, jongelui, werden de christenen in Colosse steeds verder van Christus Jezus weg gezogen.

Hij staat niet langer meer in het centrum, in het middelpunt.

Allerlei bijzaken, onbenulligheden waar mensen aan moeten voldoen worden veel belangrijker.

Regeltjes en voorschriften, die hen worden opgedrongen en die de plaats gaan innemen van het evangelie.

"Zo is het jullie niet geleerd", schrijft Paulus.

*

Verwarring.

Hoe kun je, gemeente, voorkomen dat je in verwarring raakt?

Hoe kun je voorkomen dat je geloof als zand onder je voeten wordt weggespoeld?

'Je blijft in het rechte spoor, op de goede weg, als je trouw blijft en volhardt in de dingen waarmee je begonnen bent.

Je hebt Christus Jezus in je leven aanvaard, nu dan ... wandelt dan ook in Hem!'

In het begin, toen je Christus Jezus in je leven - in geloof - hebt aanvaard ... toen was er een band aan Hem.

Je hebt dat misschien zelfs in het midden van de gemeente - in het openbaar - beleden.

Nu dan ... laat Hij ook verder, de weg van je leven bepalen.

Wandelt in Hem!

Als je aan wandelen denkt - ik begon daar de preek mee - denk je iets gemoedelijks, iets dat ontspant.

Wandelen, dat gaat heel rustig, in je eigen tempo, op je eigen manier en langs eigen wegen.

Wandelen dat is niet kruipen en ook niet rennen.

Rustig, gemoedelijk, ontspannen, ... een levenshouding.

Het bepaalt je denken, je handelen, je gevoelens.

Mag ik dat vanmiddag zo invullen: Trek uit de hoeken van je leven alle lijnen naar het middelpunt.

Alle lijnen naar het centrum van je leven: Christus Jezus.

* Dat betekent als je studeert: veel boeken doornemen, tentamens, examens afleggen, studiepunten verzamelen.

Maar je bent er niet klaar mee, als de lijnen niet terugkomen in het centrum.

Wat betekent Christus Jezus voor mijn studie, mijn opleiding, mijn toekomst?

Wandelt in Hem!

* Dat betekent als je werkt: je afvragen - hoe kan ik Christus Jezus en de naaste dienen in m'n dagelijks werk?

Kan ik in mijn levenswandel naar mijn collega's iets er van laten zien dat ik van Christus Jezus ben?

Wandelt in Hem!

* Dat betekent voor de keuze van je levenspartner: kun je samen praten over de dingen van het geloof en van Gods Koninkrijk?

Kun je 's avonds samen je knieën buigen en God bidden en danken voor de dag die je van Hem kreeg?

Wandelt in Hem!

* Dat betekent voor je lid zijn van de gemeente: hoe kan ik mijn gaven en talenten gebruiken voor de opbouw en de uitbouw van onze gemeente?

Wandelt in Hem!

* Dat betekent voor je kerkgang: elke keer als God mij daar de gelegenheid voor geeft, Christus Jezus in de samenkomsten van de gemeente ontmoeten.

Wandelt in Hem!

* Dat betekent in leven én in sterven het alléén van Gods genade verwachten.

Van Hem, die Zich - in zijn onmetelijke liefde - naar mij, zondaar heeft toegewend.

Mij het offer van de Zoon van zijn liefde aanbiedend.

Vergeving, verzoening door zijn bloed.

Ondanks mijn schuld, mijn tekortkomingen, mijn zonden.

Wandelt in Hem!

Christus Jezus, in het middelpunt waar alle lijnen van je leven samenkomen.

In het centrum, in het hart.

In uw hart, in dat van jou en van mij.

Laat er geen stukje van je leven zijn dat los staat van Hem.

*

Hoe dan?

De beelden, broeders en zusters, jongelui vloeien Paulus zo uit z'n pen:

“Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzeggen.”

* Geworteld - het eerste beeld: dat gaat in de diepte.

Dan denk je aan een boom in het bos.

Een boom heeft wortels nodig.

Voor voeding en stevigheid.

Door de wortels krijgt de boom de levenssappen, die nodig zijn om te kunnen bestaan.

Die wortels moeten daarvoor de diepte in.

Wortels boven de grond worden gemakkelijk beschadigd en drogen op den duur uit.

Een wortel moet dus de aarde in, zo diep mogelijk.

Dan alleen kan hij de stam en de takken van voedsel voorzien.

En hoe dieper een boom z'n wortels in de bodem heeft geslagen, des te steviger zal hij ook staan.

Wat een prachtig gezicht zo'n statige oprijlaan met grote eikenbomen.

Hoe lang zouden ze daar al staan?

Hoeveel stormen zouden ze al hebben getrotseerd?

Ze bleven overeind, omdat ze diep geworteld zijn.

Geworteld in Christus Jezus.

Hij geeft aan je leven voeding en houvast.

Om te leven, te overleven.

Om te kunnen ... bestaan.

Hij wil de krachtbron van je leven zijn.

Niet iedere boom groeit even hard.

Een populier groeit veel sneller dan een beukenboom.

Maar een boom, die helemaal niet wil groeien, is ziek.

Daar mankeert iets aan.

Waar leven is ... is ook groei.

Wanneer je geworteld bent in Christus Jezus ... blijft geloofsgroei niet uit.

Hoe meer je aan Hem je levenssappen onttrekt ... hoe rijker en rijper je geloofsleven zich zal ontplooiën.

En des te steviger kom je ook in je geloofsschoenen te staan.

Je wordt weerbaarder tegen verwarring, tegen allerlei wind van leer.

* Bij het tweede voorbeeld dat Paulus gebruikt zie ik een gebouw voor me.

Opgebouwd in Hem. Iets dat de hoogte ingaat.

Gebeurt het voeden - uit dat eerste voorbeeld - onder de grond, je ziet er niets van ...

Bij de bouw gaat het de hoogte in.

Hoger en hoger.

Je ziet het gebouw, laag voor laag, etage na etage, opgebouwd worden.

Paulus gebruikt vaker het beeld van een gebouw voor de gemeente van Christus Jezus.

'Laat je gebruiken als levende stenen, in het gebouw waarin de Heilige Geest wil wonen en werken: de gemeente.'

Een huis met een stevig fundament verzakt of scheurt niet.

Wanneer de ondergrond niet deugt, komt dat - vroeg of laat - een keer aan het licht.

Een fraaie gevel zegt nog niet alles.

Wie heeft leren bouwen op Christus Jezus als het fundament van z'n leven zal het lang kunnen volhouden.

Net als een goed gewortelde boom kun je dan tegen een flinke windstoot.

Dan kun je zelfs orkanen en fikse onweersbuien in je leven weerstaan.

* Het derde voorbeeld wil opnieuw iets van vastheid aangeven: bevestigd wordend in het geloof.

Naar mate je de diepte in gaat en naar mate je omhoog gaat, wordt je steviger in je geloof.

Kun je beter tegen een stootje.

Wordt je niet bij de eerste de beste storm in je leven ontworteld, losgerukt.

Dat kun je niet uit je zelf.

Daarachter staat het werk van God zélf.

Je bouwt jezelf niet op ...

Je wórdt opgebouwd.

Je maakt je geloof niet zélf steviger ...

Je wordt bevestigd in het geloof.

God, broeders en zusters, jongelui, gebruikt daarbij zijn gemeente.

Want geloven ... kun je niet alleen.

Je komt niet verder: niet in de diepte, niet in de hoogte.

Een steen apart ... wordt niet opgebouwd.

Laat je gebruiken en laat je opbouwen ... in Hem.

Verbonden aan andere stenen én aan het fundament.

In Hem! In Christus Jezus. Welke Jezus?

Die Jezus zoals die je is geleerd - schrijft Paulus.

En wáár wordt deze Jezus geleerd?

* In gezinnen waar de Bijbel opengaat.

Door elke dag, biddend met je kinderen, te luisteren naar de stem van de Goede Herder.

* Op zondagsschool en op catechisatie waar van Hem verteld wordt.

* In de kerkdiensten waar mensen die in Hem geloven samenkomen rondom Gods Woord en de tafel van zijn verbond.

En zo groeit - onder de leiding van Gods Geest - steeds meer en meer die band aan de Here Jezus Christus.

De Heilige Geest leert je Hem steeds beter kennen.

*

En waar déze Jezus in het middelpunt, in het centrum staat, gaat er ook iets overvloeien.

Overvloeiende in dankbaarheid.

Dan is er blijdschap, innige dank, dat God het geloof in deze Jezus heeft gewerkt, versterkt, geschonken.

Waar Jezus in het centrum staat ... gaat het over de rand.

Over de rand van blijdschap en van dankbaarheid.

Overvloeiende in dankzegging.

Dat is iets wat je niet kunt organiseren als dominee, als kerkenraad ...

Zo van ... nu moeten we als gemeente God eens even laten zien hoe dankbaar we wel met elkaar zijn.

Dat is net als zoiets als een meisje tegen haar vriend zou zeggen: 'Joh, neem eens een keer een bloemetje voor me mee!'

Dat is goedkope, gemaakte dankbaarheid.

Dat mist alle spontaniteit, alle tederheid.

Nee, overvloeiende in dankzegging.

Dat spreekt vanzelf.

Dat is een houding, een levenshouding.

Dat is dan ook te zien in de praktijk van elke dag.

Mensen die het bij je opmerken.

'Kijk, die jonge, dat meisje, die man, die vrouw, heeft - in Christus Jezus - God leren kennen. Die wandelt met Hem!'

Dat is, gemeente, belangrijker dan dat mensen zeggen:

'Die heeft het gemaakt in z'n leven.

Fijn gezin, mooi huis, dikke bankrekening.'

Da's misschien allemaal mooi meegenomen ...

Maar het gaat er ten diepste om: Heb je Christus Jezus in je leven leren kennen?

Heb je Hem - als je Redder - van harte aanvaard?

Dat is dan ook te zien.

Hij staat in het middelpunt, in het centrum van je leven.

*

Overvloeiende in dankzegging.

Nog even iets over dat woord dankzegging.

Ik doe dat maar weer met een verhaal van de bekende Indische christen Sadhou Soendar Singh.

Hij vertelt ergens hoe in een dorpje in India twee jongens aan het dobbelen waren.

Nu was dobbelen in dat dorp ten strengste verboden.

Het gevolg was dan ook, dat ze beiden door de politie werden gegrepen en opgesloten.

De ene zoon was de zoon van rijke ouders.

Zijn ouders konden gemakkelijk de boete die op het dobbelen stond betalen.

Die jongen kwam dan ook gauw weer vrij.

De andere jongen was de zoon van een arme weduwe.

Vanaf het moment dat haar zoon gevangen zat, ging zij elke middag werken in de droge bedding van de rivier.

Om stenen te sjouwen.

Daarmee verdiende zij elke dag een paar centen om geld te verzamelen om haar zoon vrij te kopen.

Haar handen werden ruw en gewond, maar daar gaf zij niet om.

Eindelijk had zij het bedrag bij elkaar en kwam de jongen uit de gevangenis.

Toen hij weer vrij rondliep, kwam hij zijn oude vriend tegen.

Die zei meteen: 'Zullen we weer een spelletje dobbelen?'

Toen zei die jongen: 'Hoe zou ik zo ondankbaar kunnen zijn tegenover mijn moeder?'

Jij kunt het wel doen.

Ik kan het nooit meer doen.

Want het heeft het bloed van mijn moeder gekost.'

Dat was, broeders en zusters, jongelui, echte dankbaarheid.

Dankbaarheid die te maken had met het offer dat zijn moeder voor hem had gebracht en het bloed dat het haar had gekost.

Christus, Jezus, de Zoon van Gods liefde, gaf zijn leven aan het kruis.

Hij was het Lam van God dat met zijn bloed heel Gods schepping weer verzoende.
Dat evangelie wordt ook ons verkondigd.
We mogen het - in geloof - ons toe-eigenen.
Wandelen in Christus!
Overvloeiende van dankbaarheid omdat we weten wat het Hem heeft gekost.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 9 juni 2002

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !